

A close-up portrait of actor Matthew Perry. He has dark, wavy hair and light blue eyes, looking directly at the camera with a slight, thoughtful expression. He is wearing a dark, possibly black, collared shirt. The background is a soft, out-of-focus blue.

MATTHEW PERRY

Autobiografia

Predslov

Lisa Kudrow

ikAR

Priatel'ia, lás'ky
a jedna hrozná potvora

MATTHEW PERRY

Priatel'ia, l'asky
a jedna hrozn'á potvora

Matthew Perry
FRIENDS, LOVERS, AND THE BIG TERRIBLE THING

Copyright © 2022 by Matthew Perry
Published by arrangement with Flatiron Books.

All rights reserved.

Translation © 2023 by Petra Malúchová

Jacket design by Keith Hayes

Front jacket and back flap photographs © Nigel Parry

Back jacket photograph courtesy of the autor

Slovak edition © 2023 by IKAR, a.s.

ISBN 978-80-551-9014-3

*Všetkým, ktorí trpia.
Ved' viete, kto z vás k nim patrí.*

„Najlepšia cesta von vedie skrz.“

– Robert Frost

„Proste mi musíš pomôcť prežiť ďalší deň.“

– James Taylor

PREDSLOV

Lisa Kudrowová

„Ako sa má Matthew Perry?“

Toto bola najčastejšia otázka, akú som dostávala v uplynulých rokoch. Chápem, prečo sa ma na to všetci pýtajú. Majú Matthewa radi a želajú si, aby bol v poriadku. Aj ja si to prajem. Tá otázka ma však zakaždým našťve, lebo na ňu nemôžem odpovedať tak, ako by som chcela: „Odpovedať by mal on, ja na to predsa nemám právo! Len doplním, že ide o osobnú záležitosť a mal by sa k nej vyjadriť ten, koho sa týka, inak je to klebeta. A ja nebudem o Matthewovi šíriť klebety.“ Viem, že mlčanie občas narobí väčšiu šarapatu, preto odpovedám: „Myslím, že sa má dobre.“ Aspoň tým odvrátim pozornosť a doprajem mu viac súkromia na boj so svojou chorobou. V skutočnosti som však nikdy nevedela, ako sa má. V knihe sa dozviete, že svoj stav držal v tajnosti. Chvíľu trvalo, kým nabral dost síl, aby nám porozprával, čím všetkým prešiel. Počas tých rokov som mu nezasahovala do života, pretože o závislosti som vedela žalostne málo. Nedočkala som odsledovať, či naozaj abstínuje. A predsa boli chvíle, keď som si kládla otázku, či som nepochybila, keď

som nepodnikla aspoň niečo. Pochopila som však, že táto choroba je nenásytná a húževnatá.

Videla som len Matthewa, ktorý ma každý deň rozosmieval tak, až mi slzy tiekli a nemohla som lapiť dych. Stretávala som sa s Matthewom, ktorý sršal vtipom... bol šarmantný, zlatý, citlivý, rozumný a veľmi racionálny. Ten človek stál pri mne napriek tomu, s čím všetkým bojoval. Ten istý Matthew nám zakaždým zdvihol náladu, už od samého začiatku, keď sme počas vyčerpujúceho nakrúcania titulnej scény trčali vo fontáne. „Už si ani nespomínam, aké je to nebyť vo fontáne!“ „Fakt sme mokří?“ „Už si ani nespomínam, kedy som nebol mokrý...“ (Vďaka Matthewovi sa vo fontáne v titulnej scéne toľko smejeme.)

Po *Priateľoch* som už nevidala Matthewa denne a ani som sa neodvažovala predstaviť si, ako sa asi má.

Až z tejto knihy som sa dozvedela, ako sa žije so závislosťou a ako ťažko sa z nej človek dostáva. Matthew sa mi občas zveril, ale nie takto detailne. Podrobne nám ozrejmi, čo sa dialo v jeho hlave i v srdci. Otvorí sa nám.

Prežil nepredstaviteľné veci, nevedela som, že veľakrát takmer zomrel. Som rada, že si medzi nami, Matty. Blahoželám ti. Mám ťa rada.

PROLÓG

Ahojte, volám sa Matthew, ale asi ma poznáte pod iným menom. Priatelia ma oslovujú Matty.

A už som mal byť mŕtvy.

Pokojne považujte túto knihu za správu zo záhrobia. Môjho záhrobia.

Bol siedmy deň Utrpenia. Pod Utrpením však nemyslím narazený prst na nohe či sledovanie filmu *Môj sused zabijak II*. Utrpenie píšem s veľkým začiatočným písmenom preto, lebo to vnímam ako najhoršiu bolesť, akú som kedy zakúsil – bola to platónska idea Utrpenia, exemplárny prípad. Vraví sa, že pôrodné bolesti sú najhoršie. Moje bolesti boli horšie, než si viete predstaviť, no nekončili sa radosťou z narodeného dieťaťa.

Bol síce siedmy deň Bolesti, no zároveň aj desiaty deň Nehybnosti. Ak rozumiete, čo mám na mysli. Nevyprázdnil som sa desať dní – to mám na mysli. Niečo sa dialo, niečo strašné. Necítil som tupú, pulzujúcu bolesť – ako pri migréne – a ani prenikavú, pichlavú ako pri pankreatitíde, ktorou som trpel v tridsiatke. Toto bola celkom iná bolesť. Ako keby mi telo malo vybuchnúť. Ako keby

sa mi vnútornosti drali von. Toto utrpenie nebolo vôbec vtipné.

A tie zvuky! Božemôj, tie zvuky. Normálne som tichý človek, taký sám pre seba. Ale v tú noc som kričal, čo mi hrdlo stačilo. Občas v noci, keď duje vietor zo správneho smeru a už nejazdia autá, počuť kojoty, ako trhajú svoju obeť. Ich zavýjanie sa ozýva v hollywoodskych kopcoch. Najprv to znie ako vzdialený detský smiech, no potom vám dôjde, že to, čo počujete, sú úpätia smrti. Najhoršie však je, keď zavýjanie zmlkne. Vtedy si uvedomíte, že napadnuté zviera skonalo. Je to peklo.

Áno, peklo existuje. Neverte nikomu, kto tvrdí opak. Bol som tam, skutočne jestvuje, bodka.

V tú noc som sa cítil ako tá korisť. Kričal som, zubami-nechtami zápasil o život. Ticho znamenalo konečnú. Netušil som, ako blízko som sa pri nej ocitol.

V tom čase som žil v zotavovni v južnej Kalifornii. Nebolo na tom nič prekvapujúce – polovicu života som strávil buď na odvykačke, alebo v zotavovni. To, čo je v dvasiatich štyroch rokoch fajn, už v štyridsiatich dvoch nie je. Teraz mám štyridsaťdeväť rokov a ešte stále som sa nedostal z tej opice.

V tom období som vedel o drogovej závislosti a alkoholizme viac než ktorýkoľvek kouč či väčšina lekárov v liečebni. Žiaľ, sebazpoznanie človeku neprospieva. Keby sa dal zlatý lístok do sveta triezvosti získať tvrdou prácou a vedomosťami, tá potvora závislosť by už dávno bola len neprijemnou, vyblednutou spomienkou. Ak som chcel zostať nažive, musel som sa stať profesionálnym pacientom. V skutočnosti to však bolo drsnejšie. Ako šty-

ridsaťdeväťročný som sa stále bál samoty. A to ani nehovorím, že môj prepnutý mozog (mimochodom, prepnutý len v tomto smere) si vždy našiel zámienku, aby sa dopustil čohosi nemysliteľného: pitia a užívania drog. Napriek tomu, že takéto počínanie mi skazilo desiatky rokov života, som zhrozený, že som závislosti prepadol znovu. Nebojím sa predstúpiť pred dvadsaťtisíc ľudí, no posadte ma v noci samého na gauč pred televízor a pochytí ma strach. Je to strach z vlastnej mysle; strach z myšlienok; strach z toho, že ma myseľ nakriatne, aby som zase siahol po drogách. Vlastná myseľ ma ničí a ja to viem. Neprestajne na mňa číha osamelosť, stále lipnem na predstave, že to za mňa niekto vyrieši. Lenže ja som už vyskúšal všetko, čo svet ponúka!

Chodím s Juliou Robertsovou. *Dobre, ale aj tak si daj pohárik.*

Práve som kúpil dom snov s výhľadom na celé mesto!
Ale bez drogového dílera si ho neužiješ.

Týždenne zarobím milión dolárov – som dobrý, však?
Pripiješ si? Jasné. Ďakujem.

To všetko som mal. No bol to klam. Nič nepomohlo. Prešli roky, kým mi to došlo. Nechápte ma, prosím, zle. To všetko – Julia, dom snov a milión dolárov za týždeň – bolo nádherné a ja budem za to naveky vďačný. Som jeden z najšťastnejších ľudí na svete. A užil som si.

Až na to, že nič z toho mi nepomohlo. Či by som sa prihlásil na konkurz do *Priateľov*, keby sa dal vrátiť čas? To si píšete. Či by som pil? Jasné, že áno. Keby som nemal alkohol na upokojenie nervov a pozdvihnutie nálady, už v dvasiatke by som skočil z mosta. Môj starý otec, úžasný Alton

L. Perry, vyrastal s otcom alkoholikom. Vďaka tomu sa za celý svoj deväťdesiatšesťročný život nedotkol chľastu.

Ja však nie som môj starý otec.

Nepíšem o tom preto, aby ste ma lutovali – píšem o tom preto, lebo je to pravda. Možno aj vy chcete skončovať s alkoholom – ako ja. Takisto som mal všetky potrebné informácie a uvedomoval si následky – no nedokázal som prestať. Nie ste v tom sami, bratia a sestry. (V slovníku by pod slovom „závislý“ mal byť obrázok, na ktorom som ja, bezradný a zmätený.)

V zotavovni v južnej Kalifornii, z ktorej sa otváral výhľad na západnú časť Los Angeles, boli dve postele. Druhá patrila mojej asistentke a najlepšej priateľke Erin, lesbi. Jej priateľstvo si nadovšetko vážim, lebo vďaka nej si môžem ženskú spoločnosť užívať bez romantických túžob, ktoré mi zakaždým pokazili priateľstvá s heterosexuálnymi ženami. A to ani nehovorím, že s Erin sa môžem v pohode baviť o atraktívnych ženách. Zoznámil som sa s ňou pred dvoma rokmi v jednom odvykacom zariadení. Pracovala tam. Zo závislosti som sa síce vtedy ešte nedostal, no všimol som si, ako skvelo si počína. Hneď som ju oslovil, či by mi nerobila asistentku. Stali sa z nás priatelia. Veľmi dobre chápala povahu závislosti a v mojom zápase sa vyznala lepšie ako ktorýkoľvek lekár, ktorého som kedy navštevoval.

Napriek pohode, ktorú do môjho života Erin vniesla, ma v zotavovni stále trápila nespavosť. Mám problém so spánkom, najmä v podobných zariadeniach. Nikdy sa mi nepodarilo prespať viac ako štyri hodiny v kuse. Nepropelo mi ani sledovanie dokumentárnych filmov o živo-

te vo väznici – od množstva Xanaxu, od ktorého som si odvykal, som mal natolko vygumovaný mozog, až som si namýšľal, že zotavovňa je väzenie. Môj psychológ stále opakoval, že „vzťah ku skutočnosti si treba vypestovať“ – nuž v tom čase som prišiel o chuť i vôňu reality. Ako keby som dostal covid, ktorý ma obral o zmysly. Žil som v úplných preludoch.

Boleť však nebola prelud. Bola taká neznesiteľná, že som prestal fajčiť. Tí, čo viete, aký som bol tuhý fajčiar, ste to museli považovať za varovanie, že sa niečo deje. Jeden ošetrovateľ, ktorý by mohol mať na menovke DEBIL, mi poradil, aby som sa vykúpil v horúcom solňom kúpeľi. Vraj ma to upokojí. Na zranenia utrpené pri dopravnej nehode by ste asi nedali leukoplast a asi by ste človeka s takými bolesťami nenaložili do vlastnej šťavy. Nezabúdajme však, že vzťah ku skutočnosti si treba vypestovať, takže som si ten kúpeľ doprial.

Sedel som nahý, trpel, zavýjal ako pes, ktorého trhajú kojoty. Erin ma začula – určite ma počuli až v San Diegu. Zastala vo dverách kúpeľne, pozrela na mňa, ako sa tam nahý zvíjam od bolesti, a iba sa spýtala: „Ideme do nemocnice?“

Ak si Erin myslela, že som zrelý na nemocnicu, tak som bol zrelý na nemocnicu. Okrem toho si už všimla, že som prestal fajčiť.

„Bohovský nápad,“ zhodnotil som medzi dvomi zavytiami.

Erin ma nejako vytiahla z vane a dosucha vyutierala. Práve vo chvíli, keď som sa začal obliekať, objavila sa vo dverách poradkyňa. Asi ju zalarmovalo to zabíjanie psov.

„Vezmem ho do nemocnice,“ oznámila Erin.

Poradkyňa Catherine, krásna blondína, ktorej som zrejme navrhol sobáš hneď po príchode do zariadenia, ma nemala v láske. (Vážne, bol som tak mimo, že som ju požiadal o ruku a vzápätí sa strieskal zo schodov.)

„Ide mu len o lieky,“ povedala Catherine, kým som sa obliekal. „V nemocnici si ich vypýta.“

Tak z manželstva nič nebude, pomyslel som si.

Medzitým moje zavýjanie vyplašilo aj ostatných. Buď si pomysleli, že na dlážke kúpeľne sa povalujú psie vnútornosti, alebo že niekto fakt trpí. Hlavný poradca Charles – len si predstavte: otec ukážkový samec, matka bezdomovkyňa – pristúpil ku Catherine, aby nám zabránil v úteku.

Zastanú nám cestu? Čo sme dvanásťročné decká?

„Je to náš pacient,“ povedala Catherine. „Nemôžete ho odviezť.“

„Poznám Mattyho,“ trvala na svojom Erin. „Nejde mu o drogy.“

Potom sa Erin obrátila ku mne.

„Potrebuješ ísť do nemocnice, Matty?“ Prikývol som a znova zajačal.

„Vezmem ho tam,“ povedala Erin.

Nejako sme sa pomedzi Catherine a Charlesa prepchali a došli až na parkovisko. Vravím „nejako“, no nie preto, že by nám Catherine a Charles všemožne bránili v odchode, ale preto, lebo zakaždým, keď som stúpil na nohu, sa bolesť stávala ešte mučivejšou.

Z oblohy na mňa káravo hľadela jasná žltá guľa. Moje muky ju vôbec nedorajovali.

Čo je to? spýtal som sa sám seba medzi záchvatmi. Ach, slnko. Dobre... No aj tak som nechápal, čo sa okolo mňa deje.

„Veziem celebritu so silnými bolesťami brucha,“ povedala Erin do telefónu, kým odomykala auto. Autá sú haraburdy, všedné veci až do chvíle, keď ich môžete šoférovať. Vtedy sa menia na čarovné škatule slobody a na symboly úspešného života. Erin ma uložila na sedadlo spolujazdca a ja som sa natiahol. Brucho sa mi zmietalo v krčoch.

Erin sa posadila za volant a obrátila sa ku mne: „Chceš sa dostať do nemocnice čo najrýchlejšie alebo sa mám vyháňať jamám?“

„Len ma tam odvez, ženská!“ dostal som zo seba.

Charles a Catherine však rázne zakročili a skrížili nám plány. Postavili sa pred auto a zablokovali nám cestu. Charles zdvihol ruky, dlaňami ich obrátil k nám, ako keby chcel povedať: „Nie!“ Ako keby sa jedenapoltonové vozidlo dalo zastaviť rukou.

Aby toho nebolo málo, Erin nevedela naštartovať. Motor nenaskočí len preto, lebo som hral v *Priateľoch*. Catherine a „Dlane“ sa ani nehli. Keď sa Erin podarilo tú sprostú kraksňu naštartovať, musela urobiť ešte jednu vec: vytúrovať motor, uviesť auto do pohybu a vyjsť na obrubník. Otrás, ktorý si ten manéver vyžadoval, mi zasiahol celé telo a ja som si myslel, že naflaku vypustím dušu. Erin vyšla dvomi kolesami na obrubník, prefrčala okolo Catherine a Charlesa a už sme boli na ulici. Iba na nás zízali. Keby som nevrieskal ako zmyslov zbavený, asi by som v tej chvíli naliehal na Erin, nech ich prejde.

Keby som celý ten cirkus robil len kvôli drogám, zaslužil by som si Oscara.

„Schválne vyhľadávaš retardéry? Nevieť, či si si všimla, ale je mi fakt zle. Spomal,“ prosil som Erin. Obom nám po tvárach tiekli slzy.

„Ponáhľam sa,“ povedala, pričom v jej hnedých súcitných očiach sa zračili znepokojenie a strach. „Musíme sa tam dostať čo najrýchlejšie.“

Vtedy som stratil vedomie. (Mimochodom, keď na desaťbodovej stupnici bolesti človek dosiahne vrcholný bod, stráca vedomie.)

[Upozorňujem, že nasledujúce odseky sú skôr životopisom než pamätami, pretože som nebol prítomný.]

Najbližšie sa nachádzala Nemocnica svätého Jána. Keďže Erin bola natoľko predvídavá a zalarmovala špitál, že je na ceste známa osoba, na parkovisku pred pohotovosťou nás už čakali. Erin trápilo moje súkromie, aj keď nevedela, ako zle na tom som. Nemocničný personál však pochopil, že môj stav je vážny, a urýchlene ma previezli do ošetrovne. Vraj som povedal: „Erin, prečo sú na gauči pingpongové loptičky?“

Žiadny gauč tam však nebol. Ani pingpongové loptičky. Bol som úplne mimo. (Netušil som, že bolesť môže vyvolať halucinácie, no nič sa nedalo robiť.) Potom sa mi do mozgu vstrebal Dilaudid (môj najobľúbenejší liek na svete) a ja som nakrátko prišiel k sebe.

Oznámili mi, že musím bezodkladne podstúpiť chirurgický zákrok. Vzápätí do miestnosti vtrhli všetky kalifornské sestričky. Jedna z nich sa obrátila k Erin a zavelila: „Ideme!“ Erin bola prichystaná, a tak sme sa všetci dali

do behu – teda oni sa rozbehli, ja som fičal na kolieskach rovno na operačku. Len čo som Erin poprosil, aby ma ne-nechávala samého, vykázali ju z miestnosti. Potom som zavrel oči a otvoril ich až o dva týždne.

Vážené dámy, vážení páni: kóma! Presne tak. (A tí hajzli v zotavovni nás nechceli pustiť!)

Po upadnutí do kómy ma intubovali, pričom som všetko to toxické svinstvo, čo sa vo mne nazbieralo za desať dní, vyvrátil do pľúc. Mojim pľúcam sa to ktovieako nepozdávalo – dostal som zápal pľúc – a vtedy mi prasklo hrubé črevo. Zopakujem to pre tých, ktorí nerozumeli. Prasklo mi hrubé črevo! V minulosti ma už obvinili, že som plný sračiek, a tentoraz to platilo doslova.

Aspoň som sa tam neocitol preto, lebo mám nasrané v hlave.

V tej chvíli som si bol istý, že zomriem. Mám to brať ako smolu, že mi vytieklo hrubé črevo? Alebo, naopak, ako šťastie, že sa mi to stalo v juhokalfornskej nemocnici, kde si s tým vedeli poradiť? Tak či onak, čakala ma sedemhodinová operácia, čo všetkým mojim milovaným bohato stačilo na to, aby za mnou stihli dobehnúť do nemocnice. Tam im oznámili, že Matthew má dvojpercentnú šancu, že prežije noc.

Správa ich natolko zdrvila, že niektorí sa zosypali rovno v nemocničnej hale. Zvyšok života budem žiť s vedomím, že si matka a ostatní ten verdikt vypočuli.

Uzrozmene s faktom, že operácia potrvá najmenej sedem hodín a že nemocnica urobí pre moju záchranu všetko, čo bude v jej silách, sa príbuzní a priatelia odobrali domov, aby si v noci trochu oddýchli. Moje

podvedomie zatiaľ bojovalo o prežitie uprostred nožov, trubíc a krvi.

Pozor, prezradím vám, ako to dopadlo. Tú noc som *prežil*. Ale zďaleka som nebol mimo ohrozenia. Príbuzným a priateľom povedali, že jediné, čo ma dočasne udrží pri živote, je ECMO (Extracorporeal Membrane Oxygenation), prístroj zabezpečujúci extrakorporeálnu membránovú oxygenáciu (mimotelovú podporu života). Hovorí sa tomu aj Amen. Prečo? Zo štyroch pacientov, ktorých v ten týždeň napojili v univerzitnej nemocnici na ECMO, neprežil ani jeden.

A čo bolo ešte horšie, Nemocnica svätého Jána nedisponovala týmto prístrojom. Zavolali teda do Zdravotného strediska Cedars-Sinai. Tí sa pozreli do mojej zdravotnej karty a vyhlásili: „Matthew Perry v našej nemocnici nezomrie.“

Vďaka, chalani.

Ani Kalifornská ma nechcela prijať – azda z toho istého dôvodu? Ktovie. Ale aspoň poslali ECMO aj s tímom. Bol som napojený sedem hodín a vyzeralo to nádejne! Potom ma previezli sanitkou plnou lekárov a sestričiek do univerzitnej nemocnice. (Bez nich by som pätnásťminútovú cestu neprežil, najmä keby šoférovala Erin.)

V univerzitnej nemocnici ma umiestnili na oddelenie intenzívnej starostlivosti zameranej na srdcové a pľúcne ochorenia. Toto miesto sa stalo mojím domovom na nasledujúcich šesť týždňov. Stále som sa nachádzal v kóme, no, úprimne povedané, užíval som si to. Iba som ležal, celý zakrytý, zatiaľ čo do mňa pumpovali lieky – komu je lepšie?

Neskôr som sa dozvedel, že v kóme som nikdy nebol sám – vždy bol pri mne buď nejaký príbuzný, alebo priateľ. Pálili pri mne sviečky a modlili sa. Bol som obklopený láskou.

Nakoniec sa stal zázrak a ja som otvoril oči.

(A teraz späť k mojim spomienkam.)

Ako prvú som uvidel mamu.

„Čo sa deje?“ zakrákal som. „Kde to, dočerta, som?“

Posledné, čo som si pamätal, bolo, že som sedel v aute s Erin.

„Prasklo ti hrubé črevo.“

Keď som to počul, spravil som to, čo by urobil každý komik: prevrátil som oči a zaspal.

.....

Povedali mi, že keď je človek *vážne* chorý, dá sa to prirovnať k prerušeniu spojenia – napadnú mu také veci, ako „Boh na nás nekladie väčšie bremeno, než unesieme“. Pokiaľ ide o mňa, v nasledujúcich týždňoch som nechcel počuť, čo sa mi vlastne stalo. Báľ som sa, že to bola moja chyba, že si za všetko môžem sám. Takže namiesto toho, aby som sa o tom s niekým porozprával, urobil som jediné, čo som zvládol – zveril som sa do opatery svojich príbuzných a trávil som hodiny v spoločnosti svojich krásnych sestier Emily, Marie a Madeline. Rozveseľovali ma a starali sa o mňa, skrátka, boli pri mne. V noci prišla Erin; opäť som nebol ani chvíľu sám.

Jedného dňa sa však Maria – hlava perryovskej rodiny (mama bola hlavou morrisonovskej vetvy) – rozhodla, že nastal čas rozpovedať mi, čo sa stalo. Ležal som tam, pri-

pútaný na lôžko, pripojený na päťdesiat hadíc ako dajaký robot, a Maria mi všetko povedala. Moje obavy sa potvrdili. Za všetko som si mohol sám.

Plakal som – hrozne som plakal. Maria ma utešovala, ale márne. Takmer som sa odpravil zo sveta. Nikdy som nevymetal večierky – užívanie drog (a bolo ich *požehnané*) bol len chabý pokus o to, aby som sa cítil lepšie. Verte mi, že takáto cesta vás privedie k bránam smrti. A ja som predsa ostal nažive. *Prečo?* Prečo som bol ušetrený?

No najprv som si aj tak musel prejsť pekľom.

Každé ráno za mnou prišiel lekár, aby mi zvestoval ďalšie zlé správy. Ak sa môže niečo pokaziť, tak sa to pokazí. Už som mal kolostomický vak – aspoňže tvrdili, že ho nebudem mať navždy –, ale v tej chvíli som mal fistulu, dieru v čreve. Problém spočíval v tom, že ju nevedeli nájsť. Ako výpomoc mi pridali *ďalší* vak, v ktorom sa zbierala hnusná zelená masa. Znamenalo to však, že som nesmel jesť ani piť, kým nenájdu dieru. Hľadali ju celé dni, kým ja som bol čoraz smädnejší a smädnejší. Doslova som žobronil o diétnu kolu a snívalo sa mi, že ma prenasleduje gigantická plechovka diétneho Spritu. Po mesiaci – mesiaci! – hľadania nakoniec tú fistulu našli v nejakej trubici za hrubým črevom. *Haló, kamoši, pomyslel som si, ak ste hľadali dieru v mojich vnútornostiach, prečo ste nezačali tam, kde sa tá poondiata vec ROZTRHLA.* Keď ju už našli, mohli začať s liečbou a ja som sa mohol znovu učiť chodiť.

Kým som tam ležal, zahľadeli som sa do svojej ošetrovateľky. Na bruchu som síce mal jazvu ako svet, no aj tak som nikdy nepatril k tým, čo si radi vyzliekajú košelu.

Nie som žiadny Matthew McConaughey, aj v sprche radšej privriem oči.

.....

Ako som už povedal, počas pobytu v tých nemocniciach som nikdy – ani na sekundu – nebol ponechaný sám na seba. Prirovnal by som to k svetlu v temnote. Vždy je tam, len ho musíte nájsť.

Po piatich nekonečných mesiacoch ma prepustili. Povedali mi, že sa do roka zotavím natoľko, že mi budú môcť odstrániť kolostomický vak. Zbalili sme si veci, ktoré som si na noc – vlastne na päť mesiacov – vzal do nemocnice, a zamierili sme domov.

Asi som aj Batman.